

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 28. februar 2020

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-361/19	<p>De Ruiters vof</p> <p><u>Emne:</u> Manglende overholdelse af krydsoverensstemmelseskrav.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Er artikel 99, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 af 17. december 2013 om finansiering, forvaltning og overvågning af den fælles landbrugspolitik og artikel 73, stk. 4, litra a), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 809/2014 af 17. juli 2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse gyldige, for så vidt som det herved bestemmes, at det er året for konstateringen, der er afgørende ved fastlæggelsen af det år, for hvilket krydsoverensstemmelsesnedsættelsen skal beregnes, i en situation, hvor året for den manglende overholdelse af krydsoverensstemmelsesreglerne ikke er det samme som året for konstateringen heraf?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet (Repræsenteret ved Kammeradvokaten) Landbrugsstyrelsen	Mundtlig forhandling	11.03.20

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Proces skridt	Dato
C-75/18	<p>Vodafone Magyarország</p> <p>1) Skal artikel 49 TEUF, 54 TEUF, 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en foranstaltning i en medlemsstat, hvorved medlemsstatens lovgivning (lov om en særavgift på telekommunikation) medfører, at den faktiske afgiftsbyrde pålægges udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Er den nævnte virkning indirekte diskriminerende? 2) Er artikel 107 TEUF og 108 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning, som fastlægger en afgiftspligt, der omfatter en progressiv afgiftssats på omsætningen? Er det indirekte diskriminerende, hvis dette medfører, at den faktiske afgifts øverste trin hovedsageligt gør sig gældende for udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Udgør denne virkning forbudt statsstøtte? 3) Skal momsdirektivets artikel 401 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der giver anledning til en sontring mellem udenlandske og nationale afgiftspligtige personer? Anses den specifikke afgift for at have karakter af omsætningsafgift? Er der med andre ord tale om en afgift, der er forenelig eller uforenelig med momsdirektivet?</p>	Skatteministeriet Energistyrelsen	Dom	03.03.20
C-323/18	<p>Tesco-Global Áruházak</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger, hvis aktionærer er udlændinge, og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der driver franchisevirksomhed under samme mærke – idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om princippet om forbud mod forskelsbehandling (artikel 18 TEUF og 26 TEUF), princippet om etableringsfriheden (artikel 49 TEUF), ligebehandlingsprincippet (artikel 54 TEUF), princippet om lighed hvad angår indehavelse af kapitalandele i selskaber som omhandlet i artikel 54 TEUF (artikel 55 TEUF), princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser (artikel 56 TEUF), princippet om kapitalens frie bevægelighed (artikel 63 TEUF og 65 TEUF) og princippet om lighed hvad angår afgiftspåleggelse i forhold til virksomheder (artikel 110 TEUF)? 2. Er den omstændighed, at en afgiftspligtig person, som udøver detailhandel fra forretninger og driver flere forretninger som et enkelt forretningsdrivende selskab, underkastes en særavgift, hvis satser er stærkt progressive, og nævnte afgiftspligtige person faktisk hører under det højeste afgiftstrin, mens det i praksis viser sig, at afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, der konkurrerer direkte med den førstnævnte afgiftspligtige person og driver</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	03.03.20

	<p>franchisevirksomhed under samme mærke –idet hver forretning typisk er et særskilt forretningsdrivende selskab – er fritaget for denne afgift eller hører under et af de lave afgiftstrin, hvorfor den afgift, som betales af selskaber med udenlandske aktionærer, og den samlede andel af afgiftsmæssige indtægter vedrørende disse reelt er væsentligt højere end fra afgiftspligtige personer med nationale aktionærer, forenelig med EUF-traktatens bestemmelser om forbud mod statsstøtte (artikel 107, stk. 1, TEUF)?</p> <p>3. Skal artikel 107 TEUF og artikel 108, stk. 3, TEUF fortolkes således, at deres virkninger omfatter en afgiftsforanstaltning, hvoraf en afgiftsfritagelse– der udgør statsstøtte – som finansieres ved indtægterne af denne afgiftsforanstaltning, er en integrerende del, for så vidt som lovgiver, inden særavgiften på detailhandel blev indført, (på grundlag af markedsaktørernes omsætning) fastlagde størrelsen af de forventede budgetindtægter ved at anvende progressive satser på grundlag af omsætningen og ikke ved at indføre en generel afgiftssats og således nåede til et resultat, hvor lovgiver bevidst lod en del af markedsaktørerne være begunstiget af en fritagelse?</p> <p>4. Er princippet om procesækvivalens, effektivitetsprincippet og princippet om EU-rettens forrang til hinder for en medlemsstats praksis, hvorefter det under en afgiftskontrolprocedure, som er indledt af egen drift, eller under den efterfølgende retslige procedure – uagtet effektivitetsprincippet og princippet om pligten til at se bort fra en med EUretten uforenelig national bestemmelse – er umuligt at indgive en anmodning om tilbagebetaling af en afgift, der er angivet i henhold til en national afgiftslovgivning, som er i strid med EU-retten, fordi afgiftsmyndigheden eller retsinstansen kun undersøger spørgsmålet om en tilsidesættelse af EUretten som led i en særprocedure, der iværksættes efter begæring og alene inden proceduren af egen drift, skønt intet er til hinder for indgivelsen af en tilbagebetalingsanmodning som led i en administrativ eller retslig procedure hvad angår en afgift, hvis angivelse er i strid med national ret?</p>			
C-717/18	<p>Procureur-generaal</p> <p>1. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til den affattelse af straffeloven i den udstedende medlemsstat, der var gældende på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre?</p> <p>2. Er det efter artikel 2, stk. 2, i EAO-rammeafgørelsen, som gennemført i belgisk ret ved EAO-loven, tilladt, at den fuldbyrdende medlemsstat ved sin afgørelse af, om den heri omhandlede maksimale straffegrænse på mindst tre år respekteres, henholder sig til en på tidspunktet for udstedelsen af den europæiske arrestordre gældende affattelse af straffeloven, som har skærpet straffen i forhold til den affattelse af straffeloven, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder?</p>	Justitsministeriet	Dom	03.03.20
C-791/18	<p>Stichting Schoonzicht</p> <p>1) Er artikel 184 til 187 i momsdirektivet af 2006 til hinder for en national reguleringsordning for investeringsgoder, som foreskriver en regulering, der strækker sig over en årrække, og hvor det samlede oprindeligt foretagne fradrag for investeringsgodet tilpasses (reguleres) på én gang i det første år</p>	Skattestyrelsen	GA	03.03.20

	af ibrugtagningen – som også er det første år for reguleringen – såfremt det ved ibrugtagningen viser sig, at det oprindeligt foretagne fradrag afviger fra det fradrag, som den momspligtige er berettiget til på grundlag af den virkelige anvendelse af investeringsgodet? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2) Skal artikel 189, litra b), eller litra c), i momsdirektivet af 2006 fortolkes således, at den i spørgsmål 1 nævnte tilpasning på én gang af det oprindeligt foretagne fradrag i det første år af reguleringsperioden, er en foranstaltning, som Nederlandene kan træffe ved anvendelsen af artikel 187 i momsdirektivet af 2006?			
C-24/19	A e. a. Vedrører blandt flere spørgsmål følgende: Følger det af SMV-direktivets artikel 2, litra a), og artikel 3, stk. 2, litra a), at artikel 99 i Besluit van de Vlaamse regering van 23 december 2011 wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende de vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne [den flamske regerings bekendtgørelse af 23. december 2011 om ændring af den flamske regerings bekendtgørelse af 6. februar 1991 om fastsættelse af det flamske reglement for miljøtilladelser og af den flamske regerings bekendtgørelse af 1. juni 1995 om almindelige og sektorbestemte bestemmelser på miljøbeskyttelsesområdet] med henblik på disse bekendtgørelses tilpasning til den tekniske udvikling, afdeling 5.20.6 om anlæg til produktion af elektricitet ved hjælp af vindenergi, indført i VLAREM II, og Omzendbrief »Afwegingskader en randvoorwaarden voor de inplanting van windturbines« [cirkulæreskrivelsen »Vurderingsramme og krydsoverensstemmelse med hensyn til opførelse af vindturbiner« fra 2006, herefter under et benævnt »de foreliggende instrumenter«], der begge indeholder talrige bestemmelser om vindmøller, herunder bestemmelser om sikkerhed og efter omstændighederne de for de enkelte planzoner beregnede normer for slagskygge og støjniveau, skal kvalificeres som en plan eller et program i direktivets forstand? Såfremt det viser sig, at der burde være gennemført en miljøvurdering før de foreliggende forskrifter blev udstedt, kan retten da foreløbigt opretholde de ulovlige dele af disse forskrifter?	Miljø- og Fødevarerministeriet Energistyrelsen	GA	03.03.20
C-791/18	Stichting Schoonzicht 1) Er artikel 184 til 187 i momsdirektivet af 2006 til hinder for en national reguleringsordning for investeringsgoder, som foreskriver en regulering, der strækker sig over en årrække, og hvor det samlede oprindeligt foretagne fradrag for investeringsgodet tilpasses (reguleres) på én gang i det første år af ibrugtagningen – som også er det første år for reguleringen – såfremt det ved ibrugtagningen viser sig, at det oprindeligt foretagne fradrag afviger fra det fradrag, som den momspligtige er berettiget til på grundlag af den virkelige anvendelse af investeringsgodet? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: 2) Skal artikel 189, litra b), eller litra c), i momsdirektivet af 2006 fortolkes således, at den i spørgsmål 1 nævnte tilpasning på én gang af det oprindeligt foretagne fradrag i det første år af reguleringsperioden, er en foranstaltning, som Nederlandene kan træffe ved anvendelsen af artikel 187 i momsdirektivet af 2006?	Skattestyrelsen	GA	03.03.20

C-183/18	<p>Bank BGŻ BNP Paribas</p> <p>1. Skal artikel 1, litra a), artikel 9, stk. 3, og artikel 20, stk. 1 og stk. 2, litra b), i Rådets rammeafgørelse 2005/214/RIA af 24. februar 2005 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte fortolkes således, at en afgørelse vedrørende en bødestraf, der er blevet pålagt en juridisk person, og som er blevet fremsendt med henblik på fuldbyrdelse, ligeledes skal fuldbyrdes i fuldbyrdelsesstaten, såfremt de nationale bestemmelser om gennemførelse af rammebeslutningen ikke giver mulighed for fuldbyrdelse af en bødestraf, der er blevet pålagt en juridisk person? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal udtrykket »juridisk person« i artikel 1, litra a), og artikel 9, stk. 3, i rammeafgørelse 2005/214/RIA fortolkes i overensstemmelse med a) udstedelsesstatens lovgivning [artikel 1, litra c)], b) fuldbyrdelsesstatens lovgivning [artikel 1, litra d)], eller c) som et selvstændigt EU-retligt begreb, således at det tillige omfatter en filial af en juridisk person, uanset at en sådan ikke har status som retssubjekt i fuldbyrdelsesstaten?</p>	Finanstilsynet	Dom	04.03.20
C-586/18 P	<p>Buonotourist mod Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Det fastslås i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF, at Europa-Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 i statsstøttesag Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (for 1 111 572,00 EUR) er ugyldig og uvirksom i sin helhed, for så vidt det heri fastslås, at de beløb, som er tildelt som kompensation for forpligtelserne til offentlig tjeneste i henhold til forordning (EØF) nr. 1191/69 (tildeling af kompensation i medfør af artikel 11 for tarifpligten i den offentlige sektor for lokaltransport), skal anses for en ikke-anmeldt foranstaltning, der udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 107, stk. 1, og er uforenelig med det indre marked. — Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 vedrørende statsstøttesag Sa.35843 (2014/c) (ex 2012/NN) (1 111 572,00 EUR) i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF er ugyldig, for så vidt som den fastsætter operationelle foranstaltninger til tilbagesøgning fra den italienske stats side, — Kommissionen tilpligtes at betale de af Buonotourist s.r.l. afholdte omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.03.20

C-587/18 P	<p>CSTP Azienda della Mobilità mod Kommissionen (appel) Påstande: — Den appellerede dom ophæves. — Det fastslås i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF, at Europa-Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 i statsstøttesag Sa.35842 (2014/c) (ex 2012/NN) (for 4 951 838,25 EUR) er ugyldig og uvirksom i sin helhed, for så vidt det heri fastslås, at de beløb, som er tildelt som kompensation for forpligtelserne til offentlig tjeneste i henhold til forordning (EØF) nr. 1191/69 (tildeling af kompensation i medfør af artikel 11 for tarifpligten i den offentlige sektor for lokaltransport) (1), skal anses for en ikke-anmeldt foranstaltning, der udgør statsstøtte som omhandlet i traktatens artikel 107, stk. 1, og er uforenelig med det indre marked. — Det fastslås, at Kommissionens afgørelse af 19. januar 2015 vedrørende statsstøttesag Sa.35842 (2014/c) (ex 2012/NN) (4 951 838,25 EUR) i henhold til artikel 263 TEUF og 264 TEUF er ugyldig, for så vidt som den fastsætter operationelle foranstaltninger til tilbagesøgning fra den italienske stats side, — Kommissionen tilpligtes at betale de af C.S.T.P. — Azienda della Mobilità S.p.A. — under særlig administration afholdte omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.03.20
C-655/18	<p>Schenker 1. Skal artikel 242, stk. 1, litra a) og b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen fortolkes således, at tyveri af varer, der er henført under toldoplagsproceduren, under de omstændigheder, der gør sig gældende i hovedsagen, udgør en unddragelse fra toldoplagsproceduren, som medfører pålæggelse af en finansiell sanktion mod bevillingshaveren for en toldretlig overtrædelse? 2. Har pålæggelsen af betaling af værdien af de varer, der er genstand for toldovertrædelsen – her: unddragelse fra toldoplagsproceduren – karakter af en administrativ sanktion som omhandlet i artikel 42, stk. 1 og 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9. oktober 2013 om EU-toldkodeksen, og er en national lovgivning, der fastsætter en sådan betaling ud over pålæggelsen af den finansielle sanktion, lovlig? Opfylder denne lovgivning det effektivitetskriterium, proportionalitetskriterium og afskrækkelseskriterium, der er indeholdt i forordningens artikel 42, stk. 1, andet punktum, vedrørende sanktioner for overtrædelser af EU's toldretlige forskrifter?</p>	Toldstyrelsen	Dom	04.03.20
Forenede sager C-807/18 og C-39/19	<p>Telenor Magyarországnak m.fl. 1) Skal en handelsaftale mellem en udbyder af internetadgangstjenester og en slutbruger, hvorefter udbyderen anvender en nultakst på slutbrugeren i forbindelse med bestemte applikationer (dvs. at den trafik, der genereres af en bestemt applikation, ikke medregnes med henblik på dataforbruget og heller ikke nedsætter hastigheden, når den aftalte datamængde er brugt), og hvorefter denne udbyder udøver en forskelsbehandling i henhold til betingelserne i den handelsaftale, der er indgået med den endelige forbruger, som udelukkende vedrører den slutbruger, der er part i denne aftale, og ikke slutbrugere, der ikke er part heri, fortolkes i lyset af artikel 3, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/2120 af 25. november 2015 om foranstaltninger vedrørende adgang til det åbne internet og om ændring af direktiv 2002/22/EF om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester</p>	Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet Energistyrelsen	GA	04.03.20

	<p>og forordning (EU) nr. 531/2012 om roaming på offentlige mobilkommunikationsnet i Unionen (herefter »forordningen«)?</p> <p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares benægtende, skal forordningens artikel 3, stk. 3, da fortolkes således, at det for at konstatere, at der foreligger en tilsidesættelse – ligeledes i betragtning af syvende betragtning til forordningen – er nødvendigt at foretage en vurdering på grundlag af indvirkningen og markedet med henblik på at afgøre, om de foranstaltninger, som udbyderen af internetadgangstjenester har truffet, reelt – og, i så fald, i hvilket omfang – begrænser de rettigheder, som slutbrugerne er tillagt i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1?</p> <p>3) Skal forordningens artikel 3, stk. 3, uanset det første og det andet præjudicielle spørgsmål, fortolkes således, at det forbud, der er fastlagt i nævnte bestemmelse, er af ubetinget, generel og objektiv karakter, således at dette forbyder enhver trafikstyringsforanstaltning, der indfører forskelle mellem bestemte former for internetindhold, uanset om udbyderen af internetadgangstjenester fastlægger disse forskelle gennem en aftale, en handelspraksis eller en anden form for adfærd?</p> <p>4) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, kan det da også fastslås, at der foreligger en tilsidesættelse af forordningens artikel 3, stk. 3, alene på grundlag af den omstændighed, at der foreligger en forskelsbehandling, uden at det er nødvendigt at foretage en vurdering af markedet og af indvirkningen, og at det derfor i så fald er unødvendigt at foretage en vurdering i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1 og 2?</p>			
C-61/19	<p>Orange Romania</p> <p>1. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en specifik og informeret viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?</p> <p>2. Hvilke betingelser skal være opfyldt for, at en viljetilkendegivelse kan opfattes som en frivillig viljetilkendegivelse som omhandlet i artikel 2, litra h), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger?</p>	Energistyrelsen Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	04.03.20
Forenede sager C-674/18 og C-675/18	<p>TMD Friction m.fl.</p> <p>1) Tillader artikel 3, stk. 4, i Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter i tilfælde af overførsel af en virksomhed efter indledningen af en insolvensbehandling af virksomhedsoverdragerens formue i national ret, som principielt bestemmer, at artikel 3, stk. 1 og 3, i direktiv 2001/23/EF også finder anvendelse på arbejdstageres ret til ydelser i forbindelse med alderdom og invaliditet eller ydelser til efterladte i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger i forbindelse med overførsel af en virksomhed, en begrænsning, således at erhververen ikke hæfter for rettigheder, som er baseret på beskæftigelsesperioder før indledningen af insolvensbehandlingen?</p>	Beskæftigelsesministeriet Erhvervsstyrelsen	GA	05.03.20

<p>2) Såfremt det første præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Følger de foranstaltninger, som i henhold til artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv 2001/23/EF er nødvendige for at beskytte arbejdstagernes interesser for så vidt angår helt eller delvis erhvervet ret til ydelser i forbindelse med alderdom, i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, i tilfælde af overførsel af en virksomhed efter indledning af en insolvensbehandling af virksomhedsoverdragerens formue af det beskyttelsesniveau, som kræves i henhold til artikel 8 i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2008/94/EF af 22. oktober 2008 om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens? 3) Såfremt det andet præjudicielle spørgsmål bevares benægtende: Skal artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv 2001/23EF fortolkes således, at de nødvendige foranstaltninger for at beskytte arbejdstagernes interesser for så vidt angår helt eller delvis erhvervet ret til ydelser i forbindelse med alderdom i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger er truffet, når national ret bestemmer, at</p> <ul style="list-style-type: none"> – forpligtelsen til i fremtiden at udbetale en ydelse i forbindelse med alderdom i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger til en arbejdstager, som er omfattet af overførslen af en virksomhed under insolvensbehandling, principielt overgår til virksomhedserhververen, – virksomhedserhververen hæfter for fremtidige pensionskrav i det omfang, hvori disse er baseret på beskæftigelsesperioder i virksomheden efter indledningen af insolvensbehandlingen, – den instans, som i henhold til national ret sikrer pensioner i tilfælde af insolvens, i dette tilfælde ikke skal dække den del af de fremtidige pensionskrav, som er erhvervet før indledningen af insolvensbehandlingen, og – arbejdstageren kan påberåbe sig retten til værdien af den del af sit fremtidige pensionskrav, som er erhvervet før indledningen af insolvensbehandlingen, i forbindelse med overdragerens insolvensbehandling? <p>4) Når national ret bestemmer, at artikel 3 og 4 i direktiv 2001/23/EF i tilfælde af overførsel af en virksomhed også skal anvendes under en insolvensbehandling, finder artikel 5, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/23/EF da anvendelse på arbejdstagernes pensionsrettigheder i henhold til supplerende faglige eller tværfaglige forsikringsordninger, der allerede er opstået før indledningen af insolvensbehandlingen, men først medfører en ret til ydelser for arbejdstagerne, når den begivenhed indtræder, der udløser retten til pension, og dermed først på et senere tidspunkt?</p> <p>5) Såfremt det andet eller det fjerde præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Omfatter det minimumsbeskyttelsesniveau, som medlemsstaterne skal sikre i henhold til artikel 8 i [direktiv 2008/94], også en forpligtelse til at sikre pensionsrettigheder, som i henhold til national ret endnu ikke var juridisk erhvervet ved indledningen af insolvensbehandlingen, og som i det hele taget kun erhverves juridisk i kraft af, at arbejdsforholdet ikke afsluttes i forbindelse med insolvensen?</p> <p>6) Såfremt det femte præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Under hvilke omstændigheder kan de tab, som den tidligere arbejdstager har lidt på grund af arbejdsgiverens insolvens for så vidt angår ydelserne fra den erhvervstilknyttede pension, anses som åbenbart uforholdsmæssige og dermed</p>			
---	--	--	--

	<p>forpligte medlemsstaterne til at sikre en minimumsbeskyttelse imod dem i henhold til artikel 8 i direktiv [2008/94], selv om arbejdstageren modtager mindst halvdelen af de ydelser, der følger af vedkommendes akkumulerede pensionsrettigheder?</p> <p>7) Såfremt det femte præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Sikres en beskyttelse af arbejdstagernes pensionsrettigheder, som er nødvendig i henhold til artikel 3, stk. 4, litra b), i direktiv [2001/23] eller artikel 5, stk. 2, litra a), i direktiv [2001/23], og som er sidestillet med artikel 8 i direktiv [2008/94], også, når denne beskyttelse ikke følger af national ret, men kun af en direkte anvendelse af artikel 8 i direktiv [2008/94]?</p> <p>8) Såfremt det syvende præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Har artikel 8 i direktiv [2008/94] også direkte virkning, således at den kan påberåbes af en individuel [arbejdstager] ved den nationale ret, når vedkommende ganske vist modtager mindst halvdelen af de ydelser, der følger af vedkommendes akkumulerede pensionsrettigheder, men de tab, som vedkommende lider på grund af arbejdsgiverens insolvens, alligevel skal anses som uforholdsmæssige?</p> <p>9) Såfremt det ottende præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal en privatretligt organiseret institution anses som et offentligt organ i en medlemsstat, når medlemsstaten — på bindende vis for arbejdsgiveren — har udpeget den pågældende institution som den instans, der sikrer arbejdsmarkedspensioner i tilfælde af insolvens, og institutionen er underlagt det statslige finanstilsyn og opkræver de nødvendige insolvenssikringsbeløb fra arbejdsgiverne i henhold til offentlig ret, og på samme måde som en myndighed kan tilvejebringe betingelserne for iværksættelse af tvangsfuldbyrdelse gennem en forvaltningsakt?</p>			
C-679/18	<p>OPR-Finance</p> <p>1) Er bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, til hinder for national lovgivning, som bestemmer, at hvis kreditgiver ikke overholder sin forpligtelse til at foretage en vurdering af forbrugerens kreditværdighed, inden kreditaftalen indgås, er sanktionen, at kreditaftalen er ugyldig, samt at forbrugeren har pligt til at tilbagebetale hovedstolen til kreditgiveren på et tidspunkt, der er passende i forhold til forbrugerens økonomiske evne, idet sanktionen (kreditaftalens ugyldighed) dog kun finder anvendelse, hvis forbrugeren påberåber sig den (dvs. gør gældende, at aftalen er ugyldig) inden for en forældelsesfrist på tre år?</p> <p>2) Pålægger bestemmelserne i artikel 8 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, sammenholdt med dette direktivs artikel 23, en national ret af egen drift at anvende sanktionen i national lovgivning for kreditgiverens manglende overholdelse af forpligtelsen til at vurdere forbrugerens kreditværdighed (dvs. selv hvis forbrugeren ikke påberåber sig sanktionen)?</p>	Finanstilsynet	Dom	05.03.20
C-135/19	<p>Pensionsversicherungsanstalt</p> <p>1. Skal den østrigske rehabiliteringsydelse i henhold til bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger kvalificeres som</p>	Beskæftigelsesministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	05.03.20

	<p>– ydelse ved sygdom i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra a),</p> <p>– ydelse ved invaliditet i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra c), eller</p> <p>– arbejdsløshedsydelse i henhold til forordningens artikel 3, stk. 1, litra h)?</p> <p>2. Skal forordning (EF) nr. 883/2004 set i lyset af primærretten fortolkes således, at en medlemsstat i sin egenskab af tidligere bopæls- og beskæftigelsesstat har pligt til at udrede ydelser som den østrigske rehabiliteringsydelse til en person med bopæl i en anden medlemsstat, når den pågældende har optjent størstedelen af sine forsikringsperioder for så vidt angår områderne sygdom og pension som beskæftiget i denne anden medlemsstat (efter at vedkommende for mange år siden flyttede sin bopæl til denne medlemsstat) og ikke har oppebåret nogen ydelser fra den tidligere bopæls- og beskæftigelsesstats syge- og pensionsforsikring siden da?</p>			
C-212/19	<p>Compagnie des pêches de Saint-Malo</p> <p>1. Skal Kommissionens beslutning af 14. juli 2004 fortolkes således, at kun nedsættelsen af arbejdsgiverbidragene er uforenelig med fællesmarkedet, fordi nedsættelsen af lønmodtagerbidragene ikke kommer virksomhederne til gode og derfor ikke kan falde ind under anvendelsesområdet for artikel 107 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, eller således, at også nedsættelsen af lønmodtagerbidragene er uforenelig?</p> <p>2. Såfremt Domstolen finder, at Kommissionens beslutning skal fortolkes således, at nedsættelsen af lønmodtagerbidragene også er uforenelig, skal virksomheden da anses for at have nydt godt af den fulde nedsættelse eller alene en del heraf? Hvordan skal denne del i givet fald ansættes? Har medlemsstaten pligt til at kræve tilbagebetaling fra de berørte lønmodtagere af hele eller den del af støtten, der er kommet dem til gode?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	GA	05.03.20
C-511/17	<p>Lintner</p> <p>Skal artikel 6, stk. 1, i direktivet om urimelige kontraktvilkår – henset ligeledes til den nationale lovgivning, der fastsætter en forpligtelse til at lade sig repræsentere under et søgsmål – fortolkes således, at det er nødvendigt at undersøge hvert kontraktvilkår individuelt i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt det kan anses for urimeligt, uafhængigt af om det reelt er nødvendigt at undersøge samtlige kontraktvilkår for at træffe afgørelse om den ved søgsmålet nedlagte påstand?</p> <p>2) Skal artikel 6, stk. 1, i direktivet om urimelige kontraktvilkår ellers, i modsætning til, hvad der er forslået i spørgsmål 1), fortolkes således, at alle de øvrige kontraktvilkår skal undersøges, for at det kan konkluderes, at det vilkår, som påstanden vedrører, er urimeligt?</p> <p>3) Såfremt spørgsmål 2) besvares bekræftende, indebærer dette da, for at det kan afgøres, om det pågældende vilkår er urimeligt, at det er nødvendigt at undersøge kontrakten i dens helhed, idet urimeligheden af hvert af kontraktens elementer ikke skal undersøges selvstændigt og uafhængigt af det i stævningen anfægtede vilkår?</p> <p>Den forelæggende ret er officielt blevet gjort bekendt med, at Fővárosi Ítéltábla (regional appeldomstol i Budapest, Ungarn) har [udladt] indledt en præjudiciel procedure angående spørgsmål, der er knyttet til overførslen af risiko i forbindelse med valutavekslingen i låneaftaler optaget i udenlandsk valuta, undersøgelsen af om der er overensstemmelse mellem ungarsk</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	11.03.20

	lovgivning og de EU-retlige regler på dette område og fortolkningen af retspraksis. Sagen verserer ved Domstolen under sagsnummer C-51/17 (Ilyés og Kiss). I denne sag C-51/17, vedrører det femte spørgsmål blandt de spørgsmål, som den regionale appeldomstol har forelagt Domstolen, ligeledes undersøgelsen af egen drift af kontraktvilkårs urimelighed.			
C-454/18	<p>Baltic Cable</p> <p>1. Skal elforordningens artikel 16, stk. 6, anvendes i alle tilfælde, hvor en person opnår indtægter fra tildeling af samkøringslinjer, uanset den pågældendes forhold i øvrigt, eller skal denne bestemmelse udelukkende anvendes, når den, der oppebærer indtægterne, er transmissionssystemoperatør i henhold til definitionen i elmarkedsdirektivets artikel 2, nr. 4)?</p> <p>2. Såfremt svaret på spørgsmål 1 er, at elforordningens artikel 16, stk. 6, udelukkende skal anvendes på transmissionssystemoperatører; er en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, da transmissionssystemoperatør?</p> <p>3. Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje; kan omkostninger til drift og vedligeholdelse af en samkøringslinje da i noget tilfælde anses for at udgøre netinvesteringer med henblik på bevarelse eller forøgelse af samkøringslinjens kapacitet som omhandlet i elforordningens artikel 16, stk. 6, første afsnit, litra b)?</p> <p>4. Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje; kan den regulerende myndighed da i medfør af elforordningens artikel 16, stk. 6, andet afsnit, godkende, at en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, som har metoder til at fastsætte tariffer, men som ikke har direkte betalende kunder med netafgifter (tariffer), der kan sænkes, anvender indtægter fra tildeling af samkøringslinjen [org. s. 22] til afkast eller, såfremt svaret på spørgsmål 3 er benægtende, drift og vedligeholdelse?</p> <p>5. Såfremt svaret på spørgsmål 1 eller 2 medfører, at elforordningens artikel 16, stk. 6, skal anvendes på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, og svarene på spørgsmål 3 og 4 enten medfører, at virksomheden ikke må anvende indtægter fra tildeling af samkøringslinjen til drift og vedligeholdelse eller afkast, eller at virksomheden må anvende sådanne indtægter til drift og vedligeholdelse, men ikke til afkast; er anvendelse af elforordningens artikel 16, stk. 6, på en virksomhed, der udelukkende driver en samkøringslinje, da i strid med det EU-retlige proportionalitetsprincip eller med noget andet gældende princip?</p>	Energistyrelsen	Dom	11.03.20
C-86/19	<p>SL</p> <p>1.– Når en kufferts bortkomst er dokumenteret, skal luftfartsselskabet da altid og under alle omstændigheder yde passageren den maksimale erstatning på 1 131 SDR, idet der er tale om det mest alvorlige af de i artikel 17, stk. 2, og artikel 22, stk. 2, i Montreal-konventionen af 28. maj 1999 omhandlede tilfælde, eller er der tale om en maksimal erstatning, som kan reguleres af retten, selv når der er tale om en kufferts bortkomst, i betragtning af de foreliggende omstændigheder, således at erstatningen på 1 131 SDR kun ydes, hvis passageren ved hjælp af ethvert retsgyldigt bevismiddel dokumenterer, at</p>	Transport- og Boligministeriet	GA	11.03.20

	værdien af de genstande og personlige ejendele, som denne transporterede i den indcheckede bagage, samt de genstande, som denne måtte erhverve med henblik på at erstatte dette indhold, er højere end den maksimale erstatning, eller kan retten i mangel heraf også tage andre parametre i betragtning, såsom vægten af bagagen, eller spørgsmålet om, hvorvidt bagagen bortkom på ud- eller hjemrejsen, med henblik på at vurdere den ikke-økonomiske skade i forbindelse med generne ved bortkomsten af passagerens bagage?			
C-192/19	Rensen Shipbuilding Supplerende bestemmelse 1 til den kombinerede nomenklatur kapitel 89 bestemmer (bl.a.), at KN-underposition 8901 20 10 og 8901 90 10 om »søgående«skibe, kun omfatter skibe og andre fartøjer, der er konstrueret til søgående sejlads. Hvad skal der i denne forbindelse forstås ved »søgående sejlads«?	Toldstyrelsen	Dom	11.03.20
C-576/18	Europa-Kommissionen mod Den Italienske Republik Påstande: — Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet den ikke har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at opfylde Domstolens dom af 29. marts 2012, sag C-243/10 vedrørende tilbagesøgning hos modtagerne af den støtte, der blev kendt ulovlig og uforenelig med fællesmarkedet i Kommissionens afgørelse 2008/854/EF (1) af 2. juli 2008. — Den Italienske Republik pålægges at betale Kommissionen et fast beløb, som fastsættes ved at multiplicere et dagligt beløb på 13 892 EUR med antallet af dage for overtrædelsens fortsættelse fra afsigelsen af den dom, der blev afsagt af Domstolen i sag C-342/10, indtil den dag, hvor der afsiges dom i den foreliggende sag. — Den Italienske Republik pålægges at betale Kommissionen en tvangsbøde pr. halvårsperiode, der fastsættes af Kommissionen til 126 840 EUR pr. dag, regnet fra halvåret efter datoen for dommen i nærværende sag. — Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	12.03.20
C-742/18 P	Republikken Tjekkiet mod Kommissionen (appel) Påstande: — Domskonklusionens punkt 2 i Rettens dom i sag T-627/16 og den dertil hørende del af dommen ophæves. — Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1059 annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter på 462 517,83 EUR i forbindelse med den generelle arealbetaling. — Kommissionens afgørelse (EU) 2016/1059 annulleres, for så vidt som den udelukker udgifter på 636 516,20 EUR i forbindelse med investeringer i vinsektoren. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	12.03.20
C-769/18	Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle 1. Er den støtte til dækning af omkostningerne ved et handicap, der er omhandlet i § 35a i den ottende bog i Sozialgesetzbuch (den tyske sociallov) omfattet af det materielle anvendelsesområde for forordning nr. 883/2004? 2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er dels børnepasningsbidraget til et handicappet barn, supplementet hertil, eller kompensationsydelsen for et handicap, dels ydelsen til integration af handicappede børn og unge med mentale handicap, der er omhandlet i § 35a i den ottende bog i Sozialgesetzbuch (den tyske sociallov), tilsvarende ydelser i henhold til artikel 5, litra a), i forordning nr. 883/2004, henset til formålet med artikel L. 351-4-1 i den franske lov om social	Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	12.03.20

	sikring om hensyntagen til omkostningerne i tilknytning til pasning af et handicappet barn ved fastsættelsen af den forsikringsperiode, der giver ret til alderspension?			
C-517/17	<p>Addis m.fl.</p> <p>1) Er EU-retten til hinder for, at en medlemsstat (her Tyskland) i henhold til hjemmelen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32 henholdsvis den foregående ordning i artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85/EF afviser en ansøgning om international beskyttelse, fordi ansøgeren er blevet tildelt flygtningestatus i en anden medlemsstat, såfremt udformningen af den internationale beskyttelse, navnlig levevilkårene for anerkendte flygtninge i den anden medlemsstat (her Italien), der allerede har givet ansøgeren international beskyttelse, ikke opfylder kravene i artikel 20 ff. i direktiv 2011/95/EU, uden at chartrets artikel 4 eller EMRK's artikel 3 allerede af den grund krænktes? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Gælder dette også, såfremt anerkendte flygtninge i den medlemsstat, der har anerkendt dem som flygtninge (her Italien), a) ikke, eller i sammenligning med andre medlemsstater kun i stærkt begrænset omfang, modtager eksistenssikrende ydelser, men for så vidt ikke behandles anderledes end denne medlemsstats egne statsborgere? b) ganske vist er berettigede efter artikel 20 ff. i direktiv 2011/95/EU, men kun med vanskelighed har adgang til de hermed forbundne ydelser eller råder over sådanne familiemæssige netværk eller netværk med private organisationer, der erstatter eller supplerer statslige ydelser? 3) Er artikel 14, stk. 1, i direktiv 2013/32/EU henholdsvis den foregående ordning i artikel 12, stk. 1, første punktum, i direktiv 2005/85/EF til hinder for anvendelse af en national bestemmelse, hvorefter en manglende personlig samtale med ansøgeren i forbindelse med asylmyndighedens afslag på en asylansøgning i henhold til hjemmelen i artikel 33, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, henholdsvis den foregående ordning i artikel 25, stk. 2, litra a), i direktiv 2005/85/EF, ikke fører til ophævelse af dette afslag på grund af den manglende høring, såfremt ansøgeren ved en anfægtelse for domstolene har lejlighed til at gøre alle omstændigheder, der taler mod et afslag, gældende, og ansøgningen heller ikke under hensyntagen til disse omstændigheder kan afgøres anderledes i materiel henseende?</p>	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	17.03.20
Forenede sager C-133/19, C-136/19 og C-137/19	<p>B. M. M. et B. S. m.fl.</p> <p>Sagerne C-136/19 og C-133/19 vedrører:</p> <p>1) Tilsiger hensynet til at sikre den effektive virkning af EU-retten og til ikke at umuliggøre den ret til familiesammenføring, som ifølge appellanten tilkommer hende i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, at denne bestemmelse skal fortolkes således, at et barn af referencepersonen har ret til familiesammenføring, når den pågældende blev myndig under rettens behandling af den sag, der var blevet iværksat til prøvelse af afgørelsen om at meddele afslag på at indrømme denne ret, hvilken afgørelse blev truffet, mens barnet endnu var mindreårigt?</p> <p>2) Skal artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 18 i direktiv 2003/86/EF fortolkes således, at bestemmelserne er til hinder for afgørelsen om, at det annullationssøgsmål, der var blevet iværksat til prøvelse af afslaget på familiesammenføring af en mindreårig, ikke kunne antages til realitetsbehandling med den begrundelse,</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	17.03.20

	<p>at barnet var blevet myndigt under retssagens behandling, således at det er afskåret fra muligheden for, at der træffes afgørelse i den sag, der blev iværksat til prøvelse af denne afgørelse, og hvorved den pågældendes adgang til effektive retsmidler kænkes?</p> <p>Sag C-137/19 vedrører: Skal artikel 4, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring, i givet fald sammenholdt med samme direktivs artikel 16, stk. 1, fortolkes således, at tredjelandsstatsborgere for at blive betragtet som »mindreårige børn« som omhandlet i denne bestemmelse ikke kun skal være »mindreårige« på tidspunktet for indgivelse af ansøgningen om opholdstilladelse, men ligeledes på det tidspunkt, hvor myndighederne træffer endelig afgørelse om ansøgningen?</p>			
C-14/19 P	<p>KF mod SatCen (appel) Påstande: —Den appellerede dom ophæves. —Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Udenrigsministeriet	GA	17.03.20
C-234/18	<p>„AGRO IN 2001“ Sagen vedrører: 1. Skal artikel 1, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som fastsætter »mindsteregler for indefrysning af formuegoder med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation«, fortolkes således, at den tillader medlemsstaterne at vedtage bestemmelser om civilretlig konfiskation, som ikke er støttet på en domfældelse? 2. Følger det af artikel 1, stk. 1, under hensyntagen til artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, at alene indledning af en straffesag mod den person, hvis formue er genstand for konfiskation, er en tilstrækkelig forudsætning for at indlede og gennemføre en civilretlig konfiskationssag? 3. Er det tilladt at foretage en udvidende fortolkning af grundene i artikel 4, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union, som tillader en civilretlig konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse? 4. Skal artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at en formuerettighed kan konfiskeres som direkte eller indirekte opnået ved en strafbar handling alene på grund af misforholdet mellem formuegoderne og personens legale indkomster, uden at der foreligger en endelig dom, som fastslår, at personen har begået den strafbare handling? 5. Skal bestemmelsen i artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den regulerer konfiskation hos tredjemand som en supplerende eller alternativ foranstaltning til den direkte konfiskation eller som en supplerende foranstaltning til den udvidede konfiskation? 6. Skal bestemmelsen i artikel 8, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/42/EU af 3. april 2014 om indefrysning og konfiskation af redskaber og</p>	Finanstilsynet	Dom	18.03.20

	udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union fortolkes således, at den sikrer anvendelsen af uskyldsformodningen og forbyder en konfiskation, der ikke er støttet på en domfældelse?			
C-612/18 P	ClientEarth mod Kommissionen (appel) Påstande: — Dom afsagt af Retten den 11. juli 2018 i sag T-644/16 (»den appellerede dom«) ophæves, og sagen hjemvises til Retten med henblik på fornyet behandling. — Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	18.03.20
Forenede sager C- 103/18 og C-429/18	Sánchez Ruiz (sag C-103/18) Sagen vedrører hvorvidt den spanske lovgivning og retspraksis vedrørende tidsbegrænset udnævnelse af vedtægtsmæssigt personale er forenelig med § 4 og 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse EU-Domstolen er blevet forelagt følgende præjudicielle spørgsmål: Første spørgsmål: Kan en situation som den, der beskrives i det foreliggende tilfælde (hvor den offentlige arbejdsgiver ikke overholder de ved lov fastsatte tidsmæssige begrænsninger, og derved tillader flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, eller opretholder den midlertidige karakter ved at ændre ansættelsestypen fra hjælpepersonale til vikaransat eller afløser), anses for misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende ansættelser og dermed henføres under § 5 i rammeaftalen, der er vedhæftet som bilag til direktiv 1999/70/EF? Andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, som fremgår af bilaget til direktiv 1999/70/EF, sammenholdt med effektivitetsprincippet, fortolkes således, at de er til hinder for nationale processuelle regler, hvorefter det er et ufravigeligt krav, at en arbejdstager i tidsbegrænset ansættelse aktivt anfægter eller klager over samtlige på hinanden følgende ansættelser og ophør for at kunne være omfattet af direktivet og for at kunne gøre de rettigheder gældende, som den pågældende tildeles i henhold til EU's retsorden? Tredje spørgsmål: Henset til, at behovet for at besætte ledige stillinger og dække sygefravær og ferieperioder (...) i den offentlige sektor i forbindelse med udførelsen af væsentlige tjenester grundlæggende er »permanent«, og at det dermed er nødvendigt at fastlægge begrebet »objektive omstændigheder« som begrundelse for den tidsbegrænsede ansættelse: [...] Fernández Álvarez e.a. (sag C-429/18) Første spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning og en opfattelse, hvorefter der i forbindelse med den tidsbegrænsede ansættelse af sagsøgerne foreligger et misbrug, for så vidt som den offentlige arbejdsgiver anvender forskellige former for ansættelse, som alle er midlertidige, til varigt og konstant at udføre almindelige opgaver, som de vedtægtsmæssige fastansatte medarbejdere normalt udfører, og dække permanente og strukturelle behov, som reelt ikke er midlertidige, men derimod varige og konstante? Er denne beskrevne tidsbegrænsede ansættelse dermed ikke begrundet som omhandlet i § 5, stk. 1, litra a), i rammeaftalen med objektive omstændigheder, for så vidt som denne anvendelse af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter er direkte i strid med andet afsnit i indledningen til rammeaftalen og punkt 6 og 8 i de generelle betragtninger til denne aftale, fordi de betingelser,	Beskæftigelses- ministeriet Medarbejder- og Kompetencestyrelsen	Dom	19.03.20

	<p>der kunne begrunde disse tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, ikke er opfyldt?</p> <p>Andet spørgsmål: Er det i overensstemmelse med rammeaftalen, der er optaget som bilag til direktiv 1999/70/EF, at den forelæggende ret anlægger en fortolkning, hvorefter opslaget af en traditionel udvælgelsesprøve, der har de nævnte kendetegn, hverken er en foranstaltning med tilsvarende virkning eller kan betragtes som en sanktion, for så vidt som den ikke står i forhold til det misbrug, der er begået, og som medfører, at den tidsbegrænsede ansættelse bringes til ophør, hvorved formålene med direktivet tilsidesættes, og den ufordelagtige situation for vedtægtsmæssige midlertidige medarbejdere gøres varig, og ikke kan betragtes som en effektiv foranstaltning, for så vidt som den ikke medfører nogen ulempe for arbejdsgiveren eller har en afskrækkende virkning og dermed ikke er i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70, for så vidt som den ikke sikrer, at den spanske stat opnår de i direktivet foreskrevne resultater?</p> <p>Tredje spørgsmål: Er det i overensstemmelse med artikel 2, stk. 1, i direktiv 1999/70 og Den Europæiske Unions Domstols dom af 14. september 2016 i sag C-16/15, at den forelæggende ret anlægger og anvender en fortolkning, hvorefter et opslag af en åben udvælgelsesprøve ikke er en foranstaltning, der er egnet til at sanktionere et misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelsesforhold, idet der i spansk ret ikke findes en sanktionsmekanisme, der er effektiv og har afskrækkende virkning, og som bringer misbrug i forbindelse med ansættelse af vedtægtsmæssigt midlertidigt personale til ophør, idet lovgivningen ikke gør det muligt at besætte disse oprettede strukturelle stillinger med det personale, der vargenstand for misbruget, således at jobusikkerheden for disse arbejdstagere bibeholdes?</p> <p>[...]</p>			
C-693/18	<p>CLCV e.a.</p> <p>1) Fortolkning af begrebet anordning 1-1: Hvad omfatter begrebet anordning i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)? 1-2: Kan et program, der er installeret i motorstyringscomputeren, eller som mere generelt påvirker denne, anses for en anordning i denne artikels forstand?</p> <p>2) Fortolkning af begrebet emissionsbegrænsningssystem 2-1: Hvad omfatter begrebet »emissionsbegrænsningssystem«, som er anført i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007, der definerer manipulationsanordning (defeat device)? 2-2: Omfatter dette emissionsbegrænsningssystem udelukkende teknologier og strategier, der har til formål at håndtere og reducere emissioner (bl.a. NOx) efter dannelsen, eller indbefatter det ligeledes de forskellige teknologier og strategier, der giver mulighed for at begrænse selve dannelsen, som f.eks. EGR-teknologien?</p> <p>3) Fortolkning af begrebet manipulationsanordning (defeat device) 3-1: Er en anordning, som registrerer alle parametre i tilknytning til gennemførelsen af de i forordning (EF) nr. 715/2007 foreskrevne godkendelsesprocedurer med henblik på under disse procedurer at aktivere eller opjustere en del af emissionsbegrænsningssystemets funktion og herved opnå</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Transport- og Boligministeriet	GA	19.03.20

	<p>godkendelse af køretøjet, en manipulationsordning som omhandlet i artikel 3, nr. 10), i forordning (EF) nr. 715/2007?</p> <p>3-2: Er denne manipulationsanordning (defeat device) i bekræftende fald forbudt i henhold til bestemmelserne i artikel 5, stk. 2, [i forordning] (EF) nr. 715/2007?</p> <p>3-3: Kan en anordning som den, der er beskrevet i spørgsmål 3-1, kvalificeres som en »manipulationsanordning«, hvis emissionsbegrænsningssystemets øgede funktion ikke kun finder sted under godkendelsesprocedurer, men også i konkrete tilfælde, når netop de forhold, hvorunder – når de registreres – emissionsbegrænsningssystemets drift opjusteres under disse godkendelsesprocedurer, forekommer under faktiske kørselsforhold?</p> <p>4) Fortolkning af de i artikel 5 fastsatte undtagelser</p> <p>4-1: Hvad omfatter de tre undtagelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, [i kapitel III] i forordning (EF) nr. 715/2007?</p> <p>4-2: Kan der af en af de i artikel 5, stk. 2, anførte tre grunde ses bort fra forbuddet mod en manipulationsordning [defeat device], der specifikt under godkendelsesprocedurer aktiverer eller opjusterer driften af en del af emissionsbegrænsningssystemet?</p> <p>4-3: Er en forsinkelse af motorens ældning eller tilsodning en del af de krav med hensyn til at »beskytte motoren mod beskadigelse eller havari« eller »sikre køretøjets driftssikkerhed«, som kan begrunde tilstedeværelsen af en manipulationsanordning som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra a)?</p>			
Forenede sager C-21/19 – C-23/19	<p>XN m.fl.</p> <p>1. Er et stof, der ikke er et biprodukt som omhandlet i rammedirektivet om affald, pr. definition heller ikke et animalsk biprodukt som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter fra 2009, således at dette stof ikke i henhold til artikel 1, stk. 3, i forordning 1013/2006 er undtaget fra anvendelsesområdet for forordning 1013/2006? Eller er det ikke udelukket, at et stof omfattes af definitionen af animalske biprodukter som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter, hvis dette stof ikke opfylder betingelserne i artikel 5, stk. 1, i rammedirektivet om affald, således at det ikke uden videre omfattes af forordning 1013/2006?</p> <p>2. Hvorledes skal en overførsel, der omfattes af godkendelseskravene i forordning (EF) nr. 1774/2002 – nu forordning (EF) nr. 1069/2009 – som omhandlet i artikel 1, stk. 3, i forordning 1013/2006 forstås: Menes der hermed transporten (fra et land til et andet) af animalske biprodukter, uanset hvilken kategori materialet tilhører? Eller menes der hermed transport af det i artikel 48 i forordningen om animalske biprodukter fra 2009 (før artikel 8 i forordning 1774/2002) omhandlede materiale, der er begrænset til animalske biprodukter eller afledte produkter i denne bestemmelses forstand, altså kategori 1- og kategori 2-materiale, herunder forarbejdede animalske proteiner, afledt af kategori 3-materiale?</p> <p>3. Såfremt der ved overførsel, der omfattes af godkendelseskravene i forordning (EF) nr. 1774/2002 – nu forordning (EF) nr. 1069/2009 – som omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006 også skal forstås transport (fra et land til et andet) af animalske biprodukter uanset hvilken kategori materialet tilhører, skal artikel 1, stk. 3, litra d), i forordning 1013/2006 da endvidere forstås således, at der</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	19.03.20

	hermed også menes overførsel af blandinger af animalske biprodukter og andre stoffer og i bekræftende fald, har mængdeforholdet mellem de animalske biprodukter og andre stoffer da betydning? Eller mister et animalsk biprodukt sin karakter af animalsk biprodukt som omhandlet i forordningen om animalske biprodukter fra 2009, og bliver det animalske biprodukt til affald som omhandlet i forordning 1013/2006 som følge af opblandingen med et andet stof?			
T-570/19	Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	19.03.20
T-571/19	Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	19.03.20
T-572/19	Muratbey Gida mod EUIPO (Formen på en flettet ost) Påstande: —Den anfægtede afgørelse annulleres. —EUIPO tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	19.03.20